

Bijbellezing Richteren 14:10-19a

Schriftlezing: Richteren 8-20

Tekst: Richteren 14:10-19a

Geloofsbelijdenis: Nederlandse Geloofsbelijdenis, artikel 2:

Zingen:

Psalm 119:65:

Psalm 73:1

Psalm 35:11, 12

Psalm 3:4

Psalm 60:7

Gemeente, de laatste keer dat wij geluisterd hebben naar de levensgeschiedenis van Simson, zijn wij gekomen tot en met vers 9 van Richteren 14. Vanavond willen wij met de hulp des Heeren verder gaan vanaf vers 10 tot en met het eerste deel van vers 19.

In vers 10 lees ik nog eenmaal onze tekstwoorden:

Zo maakte Simson aldaar een bruiloft; want also plachten de jongelingen te doen.

Geliefde gemeente, in de zestiende eeuw leefde in het zuiden van ons land een schilder. Zijn naam was Jheronimus Bosch. Deze schilder is bekend geworden door één van zijn schilderijen, dat hij de naam gaf: *De zeven hoofdzonden*. Op dat doek had hij zeven hoofdzonden uitgebeeld. En wat waren die zeven hoofdzonden? IJdelheid, gulzigheid, hebzucht, luiheid, woede, jaloezie en lust.

Aan het begin van de eenentwintigste eeuw was dat schilderij voor sommige mensen aanleiding om een gezelschapsspel te maken. Dat spel kreeg de naam: *het zevenzondenspel*. Het is een bordspel waarbij de spelers met pionnetjes door de tuin der lusten hun weg moeten vinden. De eindbestemming van die weg kan de hemel zijn, maar ook de hel. In dat spel wordt gespeeld met zonde, met verleidingen, maar ook met deugden, om zo bij één van die drie eindbestemmingen te kunnen komen.

U voelt wel aan dat dit een gruwelijk goddeloos spel is. Een spel dat je nooit moet opzoeken, nooit moet spelen en nooit in je bezit moet willen krijgen. Een zeer zondig spel. En toch is het tegelijk als een spiegel. Denk namelijk niet dat wij niet kunnen spelen met de zonde. Sterker nog, denk ook niet dat wij niet kunnen spelen met het tegenovergestelde van de zonde, namelijk met Gods genade en met datgene wat de Heere gewerkt heeft.

Gods Woord laat ons eerlijk zien dat dat wel kan gebeuren. Onder andere in de levensgeschiedenis van Simson. Wij gaan dat vanavond zien gebeuren op het feest van zijn bruiloft in Timnath, waar hij een raadsel gaat opgeven. Maar met het opgeven van dat raadsel speelt hij wel een heel gevaarlijk spel.

1. Simson speelt een gevaarlijk spel

Wat heeft de Heere toch veel werk om een zondaar zalig te maken. Wat heeft de Heere toch veel werk voordat zo'n zondaar, die Hij zalig maakt, uiteindelijk een plaats krijgt in de hemel. Hoe komt dat? Gods kinderen, de ware gelovigen, weten daar wel van. Zij dragen altijd nog dat dwaalzieke

hart met zich om. En wat gaan ze dikwijls nog op dwaalwegen, op zelfgekozen wegen, terwijl de Heere hen toch op dat smalle pad naar de hemel heeft gebracht.

Daarom komen de ware gelovigen ook nooit boven dat gebed uit, dat in de laatste Psalm van Psalm 119 te vinden is:

*'k Heb gelijk een schaap gedwaald in het rond,
Dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren;
ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond,
Want hij volhardt naar Uw geboên te horen.*

Dat was nu ook de ondervinding van Simson. Hoewel hij geroepen was tot richter en een gelegenheid zocht om een begin te maken om Israël te verlossen van de Filistijnen, sloeg hij aanvankelijk, zo hebben wij in de vorige Bijbellezingen gehoord, een vleselijke, zelfgekozen weg in. Hij wilde trouwen met dat meisje uit Timnath, op wie hij hopeloos verliefd was geraakt. En dat was niet goed.

Duidelijk heeft de Heere dat op bepaalde momenten aan Simson laten weten. Toen die brullende leeuw op hem afkwam, was dat zichtbaar onderwijs dat Simson bij zijn roeping bepaalde. Simson, zoals die brullende leeuw op je afkomt, zo ligt daar jouw roeping om de vijand te verslaan. Nee Simson, je moet geen gelegenheid zoeken in de weg van een huwelijk met een Filistijns meisje. Maar hoe de Heere Simson ook op bepaalde momenten bij zijn roeping terugbracht en hem liet weten dat hij een zondige weg ging, toch ging Simson door.

Vanavond ontmoeten wij hem voor de derde keer op weg naar Timnath. En toen hij in de buurt van Timnath was, heeft hij opnieuw dat pad ingeslagen waar hij met die leeuw gevochten had. Tot zijn grote verwondering heeft hij in dat kadaver overheerlijke honing gevonden. Ook dat heeft de Heere willen gebruiken om hem op zijn roeping te wijzen. Simson, vergeet het niet: je moet de Filistijnen gaan verslaan. En doe dat dan zoals Ik dat van je vraag. Doe dat niet in een eigen gekozen weg, want dat zal alleen maar uitlopen op een bitter einde. Maar als je het nu gaat doen in Mijn kracht en naar Mijn wil, dan zal dat enkel zoetigheid geven. Zoals die honing uit die dode leeuw tot je kwam.

Ging Simson toen terug? Nee. Hij vervolgde zijn weg naar Timnath. Hij voegde zich uiteindelijk weer bij zijn ouders. Over die honing zei hij niets. Was dat bescheidenheid, zoals sommige verklaarders zeggen? Of was het het verbergen van zonde? Want als nazireeër had hij een dode aangeraakt, een dood dier. Hoe dan ook, wij weten het niet. Hij voegde zich weer bij zijn ouders en samen gingen zij verder naar Timnath.

Toen zij daar aankwamen, gebeurde er een aantal dingen die helemaal hoorden bij de oosterse bruiloften. Eerst gingen zij naar het huis waar het meisje van Timnath woonde. Daar werd Simson aan het meisje gegeven en het meisje aan Simson. Onder getuigen werd daar in het huis van de bruid het huwelijk gesloten. Daarna volgde het feest. Zeven dagen lang.

En Simson kreeg dertig metgezellen toegewezen. Dat waren als het ware bruidjonkers. Maar nu komt er iets belangrijks, iets dat als een rode draad door deze Bijbellesing loopt. In het Hebreeuws wordt daar een bijzonder woord gebruikt. Een woord dat je ook kunt vertalen met: boosdoeners. Simson krijgt dus dertig metgezellen, maar in werkelijkheid zijn het dertig boosdoeners. Wat aan de buitenkant metgezellen lijken, zijn van binnen niets anders dan boosdoeners. Dat zal straks openbaar komen.

Zij maken alles gereed voor het zeven dagen durende feest. En wat was dat voor feest? In onze tekst komen wij het woord *bruiloft* tegen, maar daar wordt niet het gewone woord voor bruiloft gebruikt. Er staat een woord dat betekent: drinkfeest. Dat waren feesten in het Oude Oosten waar heel veel wijn en sterke drank werd gedronken. Onder de Filistijnen was dat heel gewoon.

En hoe deed Simson dat, als nazireeër Gods? Want een nazireeër mocht geen wijn drinken. Daar moest hij ver van blijven. Is Simson ver van zijn plek, gemeente? Kijk nu niet op hem neer. Ik heb het u wel eens vaker gezegd: als hij hier lidmaat geweest was, dan hadden wij misschien allang ons oordeel over hem klaar gehad. Dan hadden wij gezegd: daar kan toch geen kind van God in zitten. En laten we eerlijk zijn: de weg die deze man ging, die vleselijke weg, was echt niet goed.

Maar weet u, als de Heilige Geest in je hart gaat werken en je laat zien wie je ten diepste bent, dan ontdek je Simson van binnen. Zijn er hier die dat geleerd hebben? Dan kijk je niet meer op hem neer. Dan wordt het, net als in Simsons leven, een steeds groter wonder dat de trouw van God onbezweken is. Die onbezweken trouw voor zo'n alberdserver als Simson.

O, Simson is dikwijls op gladde wegen terechtgekomen, waar hij zomaar kon uitglijden. Wegen waar de zonde zo dicht bij hem kwam. Wegen waarop hij gevaarlijk spel speelde. En hier, op zijn bruiloft, op dat drinkfeest, zien wij het gebeuren. Hij gaat een raadsel opgeven aan die dertig metgezellen. Een raadsel in de vorm van een weddenschap.

Het is wel een heel diepzinnig raadsel. Een raadsel dat ook heel kunstig in elkaar zit. Dat kunnen wij alleen in het Hebreeuws goed zien. Eigenlijk sprak Simson het uit in de vorm van een gedicht. Hij kon prachtig dichten. In onze taal is dat niet helemaal weer te geven, maar het moet ongeveer zo geklonken hebben:

Van den eter ging spijs uit, En van den sterke ging zoetheid uit.

Daarbij moet u bedenken dat dat woordje *sterke* ook iets in zich heeft van iets scherp, iets zuurs. Je zou het zo kunnen zeggen: van de spijseter ging spijs uit, en van het zure, het scherpe, het gemene ging zoetheid uit.

Dat is het raadsel. Er kwam eten voort uit een levend wezen dat zichzelf nooit tot voedsel voor een ander zou aanbieden. Een leeuw heeft immers feitelijk geen vijand. Hij is zelf een machtig roofdier. En er kwam zoetheid voort uit dat wezen, dat zelf helemaal geen zoetheid is, maar een en al wreedheid, scherpte en hardheid.

Vandaag zouden kinderen dan zeggen: Rara, wat is dat?

Wat doet Simson met dit raadsel? In zijn overmoed zoekt hij gelegenheid tegen de Filistijnen. Eén man tegenover dertig. Maar hij doet dat op een gevaarlijke manier. Hij is nog steeds op een vleselijke weg. Hij is nog steeds bezig op een drinkfeest. En weet u wat daar zo ernstig aan is? Hij speelt met iets dat hij op een bijzondere wijze van de Heere gekregen heeft. Want de Heere had ervoor gezorgd dat er honing in die leeuw was. De Heere had Simson daarmee onderwijs willen geven. Genadig onderwijs. En nu gebruikt Simson dat onderwijs van de Heere om een raadsel op te geven op zijn drinkfeest. Daarom speelt hij hier een gevaarlijk spel.

Want als nazireeër had hij helemaal geen drinkfeest mogen organiseren. En hij had zojuist een dode aangeraakt. Dan had hij zeven dagen in afzondering moeten zijn en een offer moeten brengen bij de tabernakel, om weer rein verklaard te worden. Maar dat alles gebeurt niet. Simson gaat door op zijn zondige weg. En te midden van zijn doodsvijanden gebruikt hij ook nog eens het

onderwijs dat de Heere hem gegeven had. Als je op zo'n weg terechtkomt, dan kan het niet anders of je moet een bittere nederlaag lijden.

Hier ligt een les in. Wij mogen nooit spelen met de zonde. Wij mogen nooit spelen met onze doodsvijanden. Wij mogen de wereld niet opzoeken. Wij mogen de grenzen van de zonde niet opzoeken. Wij mogen ook niet spelen met satans macht. Maar wij mogen ook niet spelen met Gods genade. Niet met Zijn genademiddelen. Niet met Zijn roepstemmen. Niet met Zijn welmenende oproepen. Niet met Zijn nodigingen tot het heil in Christus. Niet met Zijn ernstige waarschuwingen.

Ja maar, dominee, wanneer speel je daar dan mee?

Als de Heere zo welmenend tot je komt, en dat ernstige Woord keer op keer klinkt, en jij blijft toch onbekeerd voortleven, dan speel je op een zondige wijze met Gods genade. Als je ondanks dat alles onverzoend voortleeft, dan speel je ermee.

Denk ook niet dat een kind van God niet in zo'n zonde kan vallen. Hier hebt u Simson. Een kind van God. En juist Gods kinderen mogen toch weten dat zij duur gekocht zijn door het dierbare bloed van Christus. Maar als zij dan na ontvangen genade toch zelfgekozen wegen gaan en die een poosje blijven vervolgen, dan spelen zij met Gods genade.

Als een kind van God de ontvangen genade gaat gebruiken tot zijn eigen eer, dan speelt hij op een zondige wijze met Gods genade. Als een kind van God het onderwijs van de Heere gaat gebruiken uit eigen belang, dan is hij bezig met hetzelfde kwaad dat Simson hier bedrijft. Ja, als iemand bepaalde zaken die eigenlijk tussen God en zijn ziel moeten blijven liggen, telkens maar weer vertelt, zonder dat de eer van God daarin centraal staat, dan komt de zonde van Simson heel dichtbij.

Spelen met zonde. Spelen met genade. Nee, dat kan niet goed zijn.

Zo gaf Simson een raadsel aan zijn metgezellen. Een diepzinnig raadsel. Maar zij komen er niet uit. Hoe zij ook peinzen, hoe zij ook overleggen, hoe zij ook onderzoeken, na de eerste drie dagen van dat drinkfeest kunnen zij het raadsel niet verklaren. En daar kunnen zij niet tegen.

2. Simson lijdt een bittere nederlaag

Na die eerste drie dagen worden ze ongeduldig. Ze worden boos. De gedachte aan verlies vervult hun hart. Ze kunnen het niet verdragen dat zij het van Simson moeten verliezen. Daar zijn die metgezellen veel te trots en te hoogmoedig voor.

En kijk dan eens wat er gebeurt. Als zij het raadsel niet op een rechte, eerlijke wijze kunnen verklaren, dan maar op een onrechtvaardige manier. Dan gaan zij list en bedrog gebruiken. Zij gaan misbruik maken van Simsons vrouw. En dan komen die metgezellen openbaar wie zij echt zijn. O, zij leken aan Simsons kant te staan. Het leken de bruidjonkers van de bruidegom. Het leken de vrienden van de bruidegom. Maar het was schijn. Achter de buitenkant zat een binnenkant. En die binnenkant komt nu openbaar. Als leeuwen. Als boosdoeners. In werkelijkheid zijn het vijanden van Simson.

Daar ligt ook een ontdekkende les. Ja, het is misschien wat ontdekkend vanavond, maar de Schrift is eenmaal zo. Is het niet waar dat wij met onze godsdienst een schijn kunnen ophouden, alsof wij aan de kant van de meerdere Simson staan, maar het van binnen helemaal niet zijn? Dan kun je in naam een christen zijn. En als je zegt dat je een christen bent, dan zeg je heel wat. Want dat woord christen betekent in de diepste zin van het woord: ik ben van Christus. Maar dan ben je het

misschien in naam, en niet in wezen. Dan ben je net zo'n metgezel. Van buiten lijkt je een vriend van Christus, maar van binnen ben je een vijand.

En hoeveel lopen er zo niet in de gereformeerde gezindte? Van de buitenkant lijkt het prachtig, maar van binnen? Ik dacht zo: wat gebeurt er als de Heere eens openbaar gaat maken wie wij zijn? Dat kan soms al in het leven gebeuren, maar zeker straks op de jongste dag. Sta je dan aan de rechterhand van Christus of aan de linkerhand van Christus? Kom je dan openbaar als een echte metgezel van Christus, of als een boosdoener tegenover Christus?

Daarom roept dit gedeelte ons op om onszelf voor Gods aangezicht te onderzoeken. Want het zal wat zijn, gemeente, de gedaante van een metgezel gehad te hebben, misschien dat anderen nog veel van je dachten, misschien dat je zelf nog veel van jezelf dacht, en dan toch van binnen een boosdoener te zijn.

Maar nu mag ik ook iets heel rijks zeggen. Iets heel wonderlijks. Iets heel groots. Dat de Heere nu juist wil omzien naar boosdoeners. Dat God dat grote wonder nog steeds wil werken: dat niet rechtvaardigen met God verzoend worden, maar vijanden met God verzoend worden.

Als je dan ontdekt wordt aan wie je bent voor God, dan ga je het zeggen: Heere, zo ben ik. Ik ben van nature een boosdoener. Ik ben een vijand. Ik ben geen metgezel van U en van Uw volk. Ik kan van nature helemaal niet zingen dat ik een metgezel ben van allen die Zijn Naam ootmoedig vrezen. Heere, ik ben een boosdoener.

En als de Heere je dan gaat leren dat zo'n boosdoener nog zalig kan worden, dan wordt het een wonder. Want in de wijze waarop God een zondaar zalig maakt, schittert Zijn onuitsprekelijke zondaarsliefde. Dat God Zijn lieve Zoon naar de aarde gezonden heeft om goddelozen met God te verzoenen. Dan hoor ik Paulus als het ware jubelen:

Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.

Zit hier vanavond nu een arme zondaar, die niet verder komt dan: een goddeloze? Hoor dan toch eens het Evangelie. Het kan nog voor je. Al voel je je zo'n grote boosdoener voor God:

Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.

Daarom komt Christus tot Zijn Kerk en dan zegt Hij niet meer: je bent Mij een boosdoener, je bent Mij een vijand. Maar dan zegt Hij: *Gij zijt Mijn vrienden*. Ja, Hij zegt zelfs tot Zijn Kerk: *gij zijt Mijn broeders en Mijn zusters*. Wat een wonder.

Ja, deze Christus, deze grote Bloedbruidegom, heeft metgezellen. Weet u wie die metgezellen in het bijzonder zijn? Laat ik het het Woord van God Zelf laten zeggen, met de woorden van Johannes de Doper:

Die de bruid heeft, is de Bruidegom; maar de vriend des Bruidegoms, die staat en Hem hoort, verblijdt zich met blijdschap over de stem des Bruidegoms; zo is dan deze mijn blijdschap vervuld geworden. Hij moet wassen, maar ik minder worden.

Je zou kunnen zeggen: al Gods kinderen zijn metgezellen van Christus. Maar te midden van Zijn kinderen heeft Hij ook nog metgezellen aan wie Hij een bijzondere taak op de schouders legt. Dat zijn de dienaren van het heilig Evangelie. Gezellen van Christus. En wat gaat de Heere met die metgezellen doen? Hun geeft Hij raadsels. En die kunnen zij zelf niet oplossen. Maar de Heere gaat

ze Zelf voor hen oplossen. En als de Heere die raadsels bij Zijn knechten gaat oplossen, mogen zij die met de oplossing gaan verkondigen aan zielen die met dezelfde raadsels lopen.

Dan kan het zomaar eens zijn dat je in de kerk komt en nergens meer bij kunt. Je weet niet meer hoe het goed moet komen. Je hebt er met niemand over gesproken, je durfde het niet. Je hebt het alleen maar uitgeroepen in de binnenkamer voor God. En dan kom je onder de prediking van het heilig Evangelie en vanuit de tekst gaat de dienaar van het Woord precies verklaren wat er in je hart omgaat.

Dat is toch eigenlijk een wonderlijk werk? Die verbinding tussen kansel en kerkbank. Dan worden de raadsels benoemd, verklaard en door de kracht van de Heilige Geest opgelost. Ja, dat zijn de metgezellen van Christus.

Maar zulke metgezellen had Simson niet. Verre van dat. Het waren boosdoeners.

Deze boosdoeners proberen Simsons vrouw te gebruiken om achter het geheim van dat raadsel te komen. Na die eerste drie dagen gaan zij met haar spreken. En zij zeggen als het ware: nu moet jij eens naar je man gaan. Zorg jij er nu maar voor dat je het geheim van dat raadsel te horen krijgt. Jij moet Simson overreden. Jij moet hem verleiden. Jij moet hem misleiden.

Zij dwingen die vrouw om alles uit de kast te halen om het antwoord van Simson te verkrijgen. En daarbij komen zij met een bedreiging. Want zij zeggen: als je er niet achter komt, dan gaan wij het huis van je vader met vuur verbranden. En in de derde plaats spreken zij ook nog op haar ijdelheid en eergevoel in. Want die dertig bruidsjonkers waren uitgenodigd op dat feest en nu moeten zij straks, als ze verliezen, voor twee keer dertig dure klederen zorgen. Willen jij en jouw familie dat op je geweten hebben? Is dat je eer niet te na? Kom, zorg ervoor dat wij, jouw volksgenoten, overwinnen.

Die boosdoeners zetten Simsons vrouw onder druk. Zij willen niet verliezen van Simson. Mag ik het nu eens in alle eenvoudigheid vragen? Wilt ú het verliezen van God? Hebt u het al verloren van de Heere? Heb je jezelf er al voor over gekregen om geestelijk een nederlaag te lijden?

O gemeente, de zondeval is zo diep, de mens is van nature zo dwaas, dat hij het niet van God verliezen wil. En weet u wat daartussen zit? Onze hoogmoed. Onze goddeloze hoogmoed. Terwijl het nu juist zo zalig is om het van God te verliezen. Hoor toch eens wat de Heere Jezus, die meerdere Simson, daarvan gezegd heeft:

Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mij nentwil, die zal hetzelfde vinden.

Dat is de grondwet van het Koninkrijk der hemelen. Dat is zalig. Het verliezen aan God is eeuwige winst.

Nee, dat kenden die metgezellen van Simson niet. Zij zochten met list en bedrog, onder druk, het te winnen van Simson. En het lukte. De vrouw van Simson stond aan hun kant en heeft er alles aan gedaan om het antwoord uit de mond van Simson te horen. Zij kwam met haar vrouwelijk schoon. Zij kwam met haar tranen. En toen zij merkte dat Simson wilde zwijgen over het antwoord van het raadsel, werd zij steeds gemener. Zij begon Simson te persen, zo hebben wij gelezen. Dat betekent: zij begon hem te kwellen en te benauwen. Vier dagen lang, tot de zevende dag toe.

Zij ging zó ver door, dat Simson uiteindelijk, hoewel hij het geheim voor zichzelf had willen houden en het niet eens aan zijn vader en moeder verteld had, het toch prijs gaf. Aan zijn vrouw. Aan degene die op dat moment ook als een boosdoener openbaar kwam. Als een leeuw in

schaapsklederen. Een schaduw, een voorloper van Delila, bij wie Simson straks opnieuw zo diep zal vallen.

En als de vrouw het geheim weet, gaat zij zo snel mogelijk naar die metgezellen om het hun te vertellen. O, wat zijn die metgezellen blij. Zij worden bewaard voor een grote nederlaag.

Maar Simson gaat een grote nederlaag lijden.

Weet u hoe dat kwam? Dat was Gods werk. De Heere kwam Zijn kind tegen. De Heere kwam Zijn knecht tegen. Ook dat hoorde bij Zijn raad en voorzienigheid.

Is de Heere u ook wel eens tegengekomen op uw zondeweg? En dat helemaal niet verplicht. Het zou zelfs naar recht zijn als Hij een mens op zijn zondeweg liet voortgaan. En toch is het nog altijd Zijn liefdeswerk om een zondaar tegen te komen op zijn zondeweg. Dat hoort bij Zijn welbehagen.

Hebt u het zo wel eens mogen zien? Waar u doorging op uw zondeweg en een ontwaakt geweten tot zwijgen probeerde te brengen, en waar u de gunst van de Heere wel kon missen, daar kwam de Heere u tegen. Toen werd je werkelijk wie je was voor God: een zondaar. Daar werd je een ootmoedige zondaar die boog voor de Heere. Toen liet de Heere je terugzien en mocht je het eerlijk belijden: *Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.*

Maar de Heere stootte je niet weg. De Heere kwam je tegen, opdat je zou wederkeren tot Hem. En in Zijn onbezweken trouw en in Zijn onuitsprekelijke zondaarsliefde riep Hij het je toe:

Bekeert u, gij afkerige kinderen, en Ik zal uw afkeringen genezen.

Is dat geen wonder? O, het is een groot wonder als de Heere een mensenkind wil tegenkomen en tegenhouden. Kijk, dat gebeurde nu bij Simson. Hij moest een bittere nederlaag lijden op heel die zondige weg die hij ging. En toch liet de Heere hem niet los. In een weg van verlies bracht de Heere Zijn knecht weer bij zijn roeping, op de rechte weg.

Dat brengt ons bij het laatste gedeelte.

3. De Heere brengt Simson terug tot zijn roeping

Daar staat Simson. De zevende dag is aangebroken. De zon gaat bijna onder en daar komen die dertig metgezellen. In gedachten zie ik een triomfantelijke lach op hun gezicht. Zij weten het raadsel. Net als Simson geven ook zij het antwoord in de vorm van een gedicht:

Wat is zoeter dan honig? en wat is sterker dan een leeuw?

Simson doorziet direct wat er aan de hand is en hoe zij aan dat antwoord gekomen zijn. Hij ziet het complot waarin ook zijn vrouw betrokken is. Hij dacht het geluk bij haar gevonden te hebben. De eerste keer dat hij haar zag, beviel zij in zijn ogen. Maar wat is dat tegengevallen. De vrouw die zo oprecht leek, bleek een verraadster te zijn. Ook zij kwam openbaar wie zij echt was.

Simson zag het. Ja, hij doorzag het. En het was allereerst een les voor hemzelf. Hij heeft het op deze zondige weg echt gevoeld: dit huwelijk had ik nooit mogen sluiten met haar. En de Heere brengt al in die eerste huwelijksweek een scheur in dit huwelijk. Op de laatste dag van dat huwelijksfeest werd dat huwelijk eigenlijk al dood.

De Heere heeft Zijn kind doen vastlopen. Waarom? Om hem weer op het rechte pad te brengen. Simson heeft het in zijn leven heel vaak moeten leren. Steeds weer, steeds opnieuw:

Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw inzetten zou leren.

Maar er was ook een les voor die vrouw en voor die metgezellen. En dat laat Simson hen heel goed voelen. Opnieuw doet hij dat in de vorm van een kunstig gedicht:

Indien gij niet met mijn kalf hadt geploegd, zo zoudt gij mijn raadsel niet hebben uitgevonden.

Hij zegt daarmee iets heel scherp over zijn vrouw. Je bent niet meer dan een kalf. Een kalf dat zonder een ploeger niets kan beginnen. Zo had die vrouw nooit het raadsel kunnen verklaren zonder Simson. Zonder dat hij haar het eerst had uitgelegd. Simson laat haar het goed voelen: wat jij nu weet, dat heb je aan mij te danken. Van jezelf weet je helemaal niets.

Maar Simson laat ook iets aan die metgezellen voelen. Zij hadden niets anders gedaan dan zijn kalf gebruiken. Zij deden alsof zij origineel waren, doordat zij ook in dichtvorm antwoord gaven, maar feitelijk deden zij niets anders dan na-apen. Het was niet echt. Het was niet eerlijk. Zij kwamen tot Simson met een gestolen antwoord, dat zij op een onrechtvaardige en gemene manier verkregen hadden.

Ook daarin ligt een les. Hoe begeert u, hoe begeer jij, hoe begeer ik aan de zaligheid te komen? Op een eerlijke wijze of op een oneerlijke? Is het echt iets van jezelf, van de Heere gekregen? Of praat je anderen na?

Zijn er misschien mensen die nog steeds proberen door de werken der wet zalig te worden? Zitten er misschien mensen die met uitwendige godsdienst nog menen wat te zijn voor de Heere? Of mensen die door een oppervlakkig aannemen van de Zaligmaker denken behouden te zijn? Zoals de Heere Jezus spreekt over het zaad dat op steenachtige plaatsen valt.

Weet u, er kunnen mensen op reis zijn naar de eeuwigheid met, schrik niet van het woord, een gestolen Jezus. Dan heeft iemand zich Hem op een niet-bijbelse, niet-rechte wijze toegeëigend. Maar op de rechte weg leert de Heere dat anders. Dan leer je wat het is om zalig te worden op grond van het recht dat Christus verheerlijkt heeft aan het kruis van Golgotha.

En hoe verschillend Gods wegen ook zijn, dát gaan al Gods kinderen leren. Ik vind dat altijd zo prachtig samengevat in Psalm 130:

Zo Gij, HEERE! de ongerechtigheden gadeslaat, Heere! wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.

Als de Heere je dat leert, hoef je niet bang te zijn dat je met gestolen goed door het leven gaat. Dan heb je het uit louter genade ontvangen.

Wij gaan nog één keer terug naar Timnath, naar de feestzaal. Het feest is ten einde en Simson is vastgelopen. En toen Simson niets meer kon, toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem. Daar staat het. Toen hij daar niets meer had, niets meer overhield, toen werd de Geest vaardig over hem.

Een ongekende kracht maakt zich van hem meester. Door die kracht wordt hij gedreven naar de Filistijnen. Door die kracht wordt hij geleid naar een andere Filistijnse stad, namelijk Askelon. En daar ontmoet hij precies wat hij nodig heeft: dertig Filistijnen, die gekleed waren. Door de kracht die de Geest hem verleent, slaat hij hen neer en neemt hij hun klederen mee om ze te geven aan de metgezellen.

Het was zijn eerste aanval. Dáartoe was hij geroepen als richter. En de Geest des HEEREN heeft hem daartoe gebracht. Wij moeten dit niet beoordelen als een persoonlijke misdaad van Simson.

De Heere heeft hem hier teruggebracht bij zijn roeping. Dit moet je doen, Simson. Je moet Mijn volk verlossen van die onbesneden Filistijnen.

Hoe wonderlijk zijn dan Gods wegen. Het duizelt je soms wel eens. Praten wij de zonde van Simson goed? Absoluut niet. Maar wat zie je hier toch gebeuren? Dwars door al die zelfgekozen wegen heen, dwars door al die kastijdingen des Heeren heen, kwam Simson toch weer op het rechte pad door de leiding van zijn God.

Dat is nu een blijk van Gods goedheid. Van Gods trouw. Steeds maakt Hij het toch waar, ook vandaag nog in het leven van de Zijnen:

De HEERE is goed en recht; daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in den weg. Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en Hij zal den zachtmoedigen Zijn weg leren.

Kijk, als je op die rechte weg gebracht bent en dicht bij de Heere mag leven, dan speel je ook niet met Gods genade. Dan ga je juist strijden tegen de doodsvijanden, zoals Simson strijdt tegen de Filistijnen. Want het blijft de roeping van allen die de Heere vrezen:

Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt.

Amen.